

ת"פ 54122/10 - מדינת ישראל נגד עוזד שכנאי, גל הירש, מיכאל בנימיני - ה哈利ם הותלו, איילה חסן, חדשות 13 בע"מ, חן מענית, הוצאה עיתון "הארץ" בע"מ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 21-10-54122 מדינת ישראל נ' שכנאי ואח'

לפני כבוד השופט שאל אבינו

המאשימה:

מדינת ישראל
עו"ב"כ עו"ד אתי בן דור ואח'
פרקליטות מחוז תל אביב (מיסוי וכלכלה)
נגד

.1. עוזד שכנאי	הנאשמים:
.2. ע"י ב"כ עו"ד ז'ק חן ואח'	
.3. גל הירש	
.4. ע"י ב"כ עו"ד נבות תל-צור ואח'	
.5. מיכאל בנימיני - ה哈利ם הותלו	

.1. איילה חסן	הمبرקשים להצדיף:
.2. חדשות 13 בע"מ	
.3. חן מענית	
.4. הוצאה עיתון "הארץ" בע"מ	

הchlטה

1. לפני בקשה מטעם נאשם 2 (להלן - המבקש) "להסרת צו איסור פרסום על פרטיו של עד המدية", המופיע עד תביעה מס' 1 ברישימת עדי התביעה שבכתב האישום (להלן - עד המדינה).

- א. **רקע כללי והשתלשלות הדיונית:**
2. נגד המבקש ונאשמים 1 ו-3 הוגש כתב אישום, בו הם הושמו בביצוע עבירות בוגדרות להוראות סעיף 220 לפקודת מס הכנסת [נוסח חדש] (להלן - פקודת מס הכנסת).
3. על פי הנטען בחלק הכללי לכתב האישום, בשנים 2007-2009 חברות הנאשמים, יחד עם שני מעורבים נוספים, לצורך מתן שירות יעוץ ביטחוני, אימון צבאי ותיווך בעסקאות למכירת ציוד צבאי עבור משרד ההגנה בגיאורניה. פעילות השותפות בגיאורניה בוצעה באמצעות מספר חברות, שהוקמו בישראל ומהווצה לה, והוסדרה באמצעות שורה של הסכמים, שנחתמו בין החברות האמוריות לבין

להלן).

- .4. בשלושת האישומים שבכתב האישום מואשמים הנאשמים - כל אחד באישום נפרד - בהשמטה הכנסותיהם מפעילות השותפות בגיאורגיה ובгинן כר בביצוע עבירות לפי הוראות סעיף 220 לפקודת מס הכנסה. נאשמים 1 ו-2 מואשמים באי דיווח, במסגרת הצהרות הון שהגשו, אוזות נכסיהם בחו"ל הקשורים לשותפות בגיאורגיה; וכל הנאשמים מואשמים באי דיווח לפקוד השומה על הכנסות שנצמחו להם הימנה. על פי הנטען בעבודות כתב האישום, מדובר בהשמטה הכנסות בהיקפים ניכרים, של מיליון ל"נ, אשר נצמחו לנאים מרווחי השותפות בגיאורגיה בתקופות כהן: לנאם 1 בשנים 2007-2009, למבקש בשנת 2008 ולנאשם 3 בשנים 2008-2009.
- .5. נגד אחד המעורבים הנוספים הוגש כתב אישום נפרד, בו הוא הואשם בעבירות לפי הוראות סעיף 217 לפקודת מס הכנסה. תיק נסוף זה נדון אף הוא לפני הסת"ם, לאחרונה, במסגרת הסדר טיעון (ת"פ (שלום ת"א) 10-21 52683- מדינת ישראל נ' אדם (08.06.2022)).
- .6. שני כתבי האישום הנ"ל הוגשו בחודש אוקטובר 2021, אך החקירה שבעקבותיה הוגשו נפתחה כבר לפני שנים ארוכות. התפתחות החקירה בפרשא תומצתה לפני על ידי ב"כ המאשימה באופן הבא: "שמו של המבקש הועלה כموעמד למפק"ל המשטרה. אל היועץ המשפטי לממשלה הגיע מידע שחייב בדיקה. היועץ המשפטי לממשלה החליט לבדוק את המידע, וכן נעשה. לאחר שהוסרה מעמדותו של המבקש למפלכות, הוחלט על פתיחה בחקירה בגין חשדות לעבירות שוחד ולבירות מס. חלק מהחשדות לא בסיסו די ראיות לכתי אישום, וחילקם הבשיל לכתי אישום" (ר' בסעיף 36 להשלמת הטיעון מטעם המאשימה).
- .7. במסגרת החקירה נכרת, ביום 13.09.2016, "**הסכם עד מדינה**" בין עד המדינה דנא לבין יחידה החקורת (להב 433, באמצעות הקצינים המוסמכים, וכן רשות המיסים). בהסכם הוסכם, בין השאר, כי לאחר שעד המדינה י מלא את כל התcheinויותיו יוגש נגדו כתב אישום בגין העבירות שביצעו במסגרת הפרשה, כאשר הצדדים יעתרו במשותף לגזרת עונש מקל של שנת מאסר מותנה, לתקופה של שנתיים; והכל בכפוף לאישור בית המשפט (ר' בסעיף 4 להסכם).
- .8. לעניין איסור פרסום שמו ופרטיו המזהים של עד המדינה נקבע בהסכם עד המדינה, כי רשות החקירה "יגישו בקשה לבית המשפט לאסור את פרסום שמו של העד ו/או כל פרט אחר, אשר עלול לזהותו... ובתום החקירה תשקל הتبיעה לבקשתו להארכת צו איסור הפרסום ככל שהדבר ידרש וימודם במבחנים הקבועים בחוק ובפסקה. מובהר בזאת, כי החלטה זו נתונה לשיקול דעתו הבלעדי של בית המשפט"^[1] (ר' בסעיף 6 להסכם). עוד צוין בהסכם, כי עד המדינה הצהיר שאין לרשות החקירה והتبיעה כל התcheinויות לגבי מעבר לאלה הכלולות בהסכם (שם, בסעיף 9).
- .9. ואכן, כבר למחרת היום (דהינו ביום 14.09.2016) הגישה יחידה החקורת בקשה, לבית משפט השלום בראשון לציון, להוצאה צו איסור פרסום עצם חתימת הסכם עד המדינה וכן כל פרט העלול להביא לחשיפת זהותו של עד המדינה, לרבות "מקום מגורי, משלח ידו, בני משפחתו...". בבקשתה צוין כי מדובר בחקירה חשודות לביצוע עבירות "של מתן שוחד לעובד ציבור זר, קבלת דבר במרמה בנסיבות חמירות, עבירות על חוק איסור הלבנת הון ופקודת המיסים". בית המשפט נעתר בבקשתה והורה על הוצאה צו איסור פרסום כمبرוקש, שתוקפו לתקופה של שלושה

חודשים. בהחלטה לא פורטו נימוקיה אלא צוין, באופן כללי, כי היא ניתנה בהתאם להוראות סעיפים 68 ו-70 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן - חוק בתי המשפט) (ר' ההחלטה מיום 14.09.2016 בתיק ב"ש 36242-09-16).

10. מאז מתן ההחלטה האמורה נערכו כמה וכמה דיונים בבית משפט השלום בראשון לציון, לפני שני מותבים שונים, בבקשתונות שהוגשו בעניין צו איסור פרסום, וכן הוגשו שני ערעורם לבית המשפט המחויזי מרכז. בין השאר נדונו בבית משפט השלום בראשון לציון בבקשתות לביטול צו איסור פרסום שהוגשו מטעם מספר אמצעי תקשורת. בבקשתות אלה נדחו בעיקר, תוך התרת פרסום עצם קיומן החקירה ודבר קיומו של הסכם עד המדינה (ר' תיאור השתלשלות ההליכים המשפטיים בנספח א' להשלמת הטיעון מטעם המאשימה).
11. אגב כך יש לדיבך ולציין כי בפרשה זו גויסו שני עדי מדינה - עד המדינה דנא ועד מדינה נוסף - כאשר בעניינו של עד המדינה הנוסף הוצאה ביום 11.09.2017 (תיק ב"ש 23046-09-17) בבית משפט השלום בראשון לציון) צו איסור פרסום זהה בתנאיו לצו דנא. במהלך הדיון לפני - אגב חילופי דברים בין ב"כ הצדדים בעניין עובדה זו - ציינו ב"כ המבוקש כי הם מסכימים גם לפרסום שמו של עד המדינה הנוסף. ואולם, דברים אלה נאמרו אגב אורחא ומכל מקום הבקשה שליפני מוגבלת לעניינו של עד המדינה דנא.
12. ההחלטה האחרונה הנוגעת לצו איסור פרסום ניתנה בבית משפט השלום בראשון לציון ביום 31.07.2019 (בתיק ה"ת 18-11-60319), דהיינו למללה משנתים לפני הגשת כתבי האישום בבית משפט זה. מדובר בהחלטה מנומקת העוסקת במספר עניינים. בכל הקשור לסוגיות צו איסור פרסום - בה עסקין כאן - נדחתה עתירת המבוקש לביטולו, תוך צמצומים מסוימים בהיקף הפרסום שנאסר. אשר לטעמים לאיסור פרסום צוין בהחלטה כי המאשימה "**איןנה טוענת, חילאה, כי המשיב** (המבקש - ש.א.) או **מי מטעמו יפגעו פיזית بعد המדינה**. **החשש הוא מפני פגיעה ושיבוש של החקירה על רקע פרסום זהותו של העד בצויר...** " (שם, בפסקה 20). כמו כן הוטעם החשש מפני "**הCEPTION עד המדינה בתקשות**". ההחלטה בסתמכה בין השאר על דוחות סודיים, שכמובן לא הונחו לפני שכך מקומם בשלב החקירה ובטרם הגשת כתבי האישום.
13. המבוקש הגיש ערעור על ההחלטה הנ"ל, שכןור עסקה במספר עניינים, לבית המשפט המחויזי מרכז. הערעור התקבל, תוך שנקבע כי "**צו איסור פרסום** (במתכונותו הקודמת - ש.א.) **יהפוך קבוע**". עוד צוין בפסק הדין כי כל צד יכול לפנות בבקשת בעניין צו איסור פרסום **"אם תשתניתה הנסיבות - לרבות העמדת המערער לדין..."** (ע"ח 15721-08-19, פסק דין מיום 03.08.2021).

ב.

תמצית טיעוני הצדדים הצדדים:

- (1) **טיעוני הצדדים שברקע הבקשה:**
 14. ברקע הבקשה עומדת ביקורת חריפה שמוסחה המבוקש על התנהלות רשות החקירה והتبיעה בפסקה זו, בשני רבדים:

ראשית טוען המבוקש, כי החקירה בפסקה זו נפתחה, או לפחות הפתוחות נצללה, לצורך סיכול מינויו לתפקיד מפק"ל משטרת ישראל; והכל ממניעים זרים ופסולים. בהקשר זה מטעים המבוקש, במיוחד, כי

החקירה נגדו הchallenge בחשדות חמורים מאד - לעבירות של מתן שוחד וUBEIROT חמורות נוספות - שחdot שוכלם נמצאו מחוסרי בסיס עד כדי "הuder Ashma"; כאשר בסופו של דבר הוגש רק לאחרונה כתוב האישום DNA, וזאת בעבירות מס ובגין איורים שהתרחשו לפני 15 שנים.

שנית טוען המבקש, בהמשך לטענתו הנ"ל, כי לצורך העצמת החקירה גvais עד המדינה באופן חופשי ופסול, בפרט נוכח מכלול נתוני של העד המדובר, אף תוך הפרת ההנחות הפנימיות של הטבעה עצמה (זהינו הקווים המנחים לגrios עד מדינה שנקבעו בהנחהית היועצת המשפטית לממשלה מס' 4.2201 בעניין "עד מדינה", מיום 30.08.2005). לשיטת המבקש, נוכח נתוני של עד המדינה לא היה מקום שהמואשימה تستמך על הדברים שמסר, בוודאי לא לצורך העמדה לדין של המבקש.

.15. ב"כ המואשימה, מצדדים, טוענים להד"ם, לשיטות טענות המבקש, לרבות האופן בו הוא מתאר את רצף האירועים, אין נכונות מבחינה עובדתית ואין בהן כל ממש. לשיטת המואשימה, כפי הדימוי הציורי בו השתמש ב"כ המואשימה במהלך הדיון לפני", טענות המבקש אין אלא בואה ריקה מתוכן, שתתנווץ ותיעלם בבדיקה הביקורת העובדתית.

.16. לגופו של עניין, לעומת זאת המואשימה יש להותר את צו איסור פרסום על כנו, כאשר לשיטתה עמדתה מעוגנת בשתי עילות הקבועות בהוראות חוק בתי המשפט, ככללו:

האחת, לפי הוראות סעיף 68(ב)(7) לחוק בתי המשפט, שלפיהן בית המשפט רשאי לדון בעניין מסוים "בדלתים סגורות" אם ראה צורך בכך משום ש"**הדיון הפומבי עלול להרטיע עד מהheid עדות חופשית או מהheid בכלל**".

השנייה, לפי הוראות סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, שלפיהן בית המשפט רשאי "**לאסור כל פרסום בקשר לדינוי בית המשפט**", בין השאר "**לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטויות**" של עד במשפט (ר' בסעיף 2 להשלמת הטיעון מטעם המואשימה).

.17. יודגש כי המואשימה אינה טוענת לחשש לפגיעה פיזית بعد המדינה, וכאמור לעיל כך ציין עוד בשלבי החקירה. מילא ברור שברישה זו אף לא נטען לפני כי עד המדינה הוא בבחינת "עד מוגן" או "עד מאויים" (כמשמעותם של מונחים אלה בחוק להגנה על עדדים, תשס"ט-2008), הנדרש להגנות בהתאם. למרות זאת, כך לטענת המואשימה, בנסיבות המividות של תיק זה, עד המדינה "אפשרי בסביבות גבוהה להיות נתון למעע תקשורת מכפי שתאת גבולותיו לא ניתן להעיר, ואשר קיימים חשש ממש כי יՐתיעו מلتת עדות חופשית או להheid בכלל. בנסיבות ייחודיות אלו, אף קיימים חשש ניכר כי מסע ההפניות הייחודי לו צפוי עד המדינה, יפגע באופן רחב יותר במוסד עד המדינה ובאנטרכט הציבורי לעודד חתימה על הסכמי עד מדינה..." ומכאן הצורך בהמשך אישור הפרסום (ר' בסעיף 3 להשלמת הטיעון מטעם המואשימה).

תמצית עיקר הטיעונים: (2)

.18. מעבר לרקע הכללי האמור הרחיבו מאד בא-כוכם של כל הצדדים, CID כשרונם הטובה עליהם, בטיעונים מלומדים ומאלפים; בפרט ברובד המשפט. בנוסף, אף נאים 1 בקשר להצרף לבקשתו, ובאי-כוכמו הוסיף והגישו טיעונים מלומדים ומרחיבים משליהם. לבסוף, גם שני אמצעי תקשורת - גבי' איילה חסן וחדשות 13 בע"מ (להלן ביחד - חדשות 13) ומרן חן מענית והוצאה עיתון "הארץ" בע"מ (להלן ביחד - עיתון הארץ) - ביקשו להצרף לבקשתו, כל אחד מטעמו ובטיעונו-הוא. בנסיבות אלה,

- על מנת למקד את הדיון ולא להכבד על הקורא, טיעוני הצדדים יובאו כאן רק בתמצית שבתמצית.
- .19 הרקע לבקשה תואר כאמור ברישא לפרק זה. בニומי הבקשה נטען כי כל הפרמטרים הרלוונטיים להחלטה בדבר הסרת איסור פרסום, כפי שנקבעו בהלכה הפסקה, תומכים בקבלת הבקשה, כללהן: (א) מדובר באיסור פרסום רחב, בשים לב לכך שכל שניתן לפרסום הוא שגוי עד מדינה; עובדה שיש בה לפגוע בבקשת מושם שמדובר במידע חלקי אשר אינו כולל את נתונו של עד המדינה; (ב) **משך הזמן** שבו איסור פרסום תקין הוא ארוך יותר, במהלך שנים ארוכות; (ג) **שינוי נסיבות מהותי** החל לאחרונה, עם סיום החקירה והגשת כתוב האישום, כאשר עקב לכך המבוקש גם נחשף למלוא חומריו החקירה הנוגעים לעד המדינה; (ד) **הענין הציבורי** הרוב בפרשה, שנוצע בעובדה שמדובר - כך לטענת המבוקש - בחקירה פלילית שנפתחה בעקבות ההחלטה למנוט את המבוקש לתפקיד מפכ"ל משטרת ישראל (ר' בסעיף 39 לבקשתה).
- .20 בבקשתה נטען כי אין במקורה זה יסוד לטענת המאשימה שלפיה איסור פרסום נדרש לשם מניעת "פגיעה חמורה בפרטיות" עד המדינה. בהקשר זה, ברובד העובדתי צוינו שני אלה: **ראשית**, עד המדינה היה מעורב במספר הליכים משפטיים, שההחלטות שניתנו במסגרתם פורסמו ברבים והן נגשיות לכל. **שנייה**, עד המדינה התראיין, מיזומתו, באמצעות תקשורת שונים תוך שחשף פרטים רבים על עצמו ועל נסיבות חייו. אמנם בשני העניינים לא מדובר בפרסומים הקשורים את עד המדינה לפרשיה מושוא כתוב האישום, אך בנסיבות אלה - בפרט כאשר חלק מהפרסומים הם מאוחרים למועד חתימת הסכם עד המדינה - לא ניתן לומר כי פרסום שמו של העד עד המדינה דכאן יביא לפגיעה כלשהי בפרטיותו (ר' בסעיף 57 ואילך לבקשתה).
- .21 ברובד המשפטי הוטעם כי איסור פרסום בעילה האמורה - בהתאם להלכה הפסקה ואף לפי הנחית פרקליט המדינה הרלוונטי (הנחיה מס' 14.18 מיום 21.10.2020, שענינה הנחית גורמי התביעה בקשר לאיסור פרסום לשם מניעת פגעה חמורה בפרטיות) - צריך להתבסס על "**חשש ממשי**" לפגיעה חמורה "**בעניינים המצויים בלבית המונח פרטיות**" (ר' בסעיף 13 להנחיה ובסעיף 20 ואילך להשלמת הטיעון מטעם המבוקש). להבדיל, חשש לפגיעה כלכלית או לפגיעה בשם הטוב איינו מהו שיקול משמעותי. והנה, כך לטענת המבוקש, המאשימה לא הניחה כל בסיס ראוי לחשש ממשי לפגיעה חמורה בעניינים שלቤת פרטיות עד המדינה.
- .22 עוד נטען מטעם המבוקש, גם בטענה לטענת המאשימה אודות הצורך באיסור פרסום על מנת להגן על מוסד עד המדינה, כי ההלכה הפסקה דווקא קובעת להיפך, דהיינו: שכאשר מדובר بعد מדינה, אינטראס ההגנה על הפרטיות הוא נמוך מהאינטרס ב涅וגע לעדים "רגלים" (ר' בהשלמת הטיעון מטעם המבוקש, בסעיף 25 ואילך). לבסוף נטען, כי המשך איסור פרסום פוגע במישרין ביכולתו של המבוקש לנוהל את הגנתו ומילא בזכותו היסוד שלו להיליך משפטי הוגן. בהקשר זה הודגש, כי נכון נתוני הייחודיים של עד המדינה פרסום פרטיו צפוי "**להציג מידע אקטוטי להגנת המבוקש**", בין היתר בעזרת מתלוננים שהולכו שולל על ידי עד המדינה (שם, בסעיף 92).
- .23 ב"כ המאשימה, בתגובהם לבקשתם לבקשה, מעבר להתייחסותם העקרונית שמצוינה לעיל, הטיעימו כי היענות לבקשת המבוקש "**כמה כמות לגיטימציה מטעם המדינה להכפות הצפויות של עד המדינה בכל תקשורת**", וביקשו להסתמך על ההחלטה שניתנו בשלב החקירה (ר' בסעיף 13 ואילך לתגובה המאשימה). עוד טענו ב"כ המאשימה כי "**צו איסור פרסום אינו פוגע ביכולתו ובזכותו של המבוקש להתגונן**", בפרט נכון העובדה שעם הגשת כתוב האישום הועברו חומריו החקירה לעיונו (שם,

בסעיף 20).

.24. בנוסף צוין בתגובה המאשימה חשש ספציפי כי המבוקש ינצל את הסרת איסור הפרסום לפרסום נתונים האסורים בפרסום, בין לפי הוראות חוק המידע הפולילי ותקנות השבים, תשע"ט-2019, ובין לפי הוראות חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981, ונטען כי "אין בין הפגיעה המשנית שעוללה להיגרם לעד המדינה ולהליך הפלילי כמפורטה מחייבת זהותו של עד המדינה, לבין ה'תועלת' לה טוען המבוקש, אשר מוטלת בספק, מוביל למסקנה כי יש להותיר את צו איסור הפרסום על כנו ולהימנו מצומצם נוספת שלו". לשיטת המאשימה, "הותרת צו איסור הפרסום על כנו משקפת אין ראי בין שמירה והגנה על עד המדינה מפני פגיעה ממשית וחמורה, על ההליך הפלילי ועל מוסד עדי המדינה באופן כללי, לבין זכות הציבור לדעת ועקרון פומביות הדיון" (שם, בסעיף 21 ובסעיף 29).

.25. בהשלמת הטיעון מטעם המאשימה דיויקו הדברים ומאשימתו צמצמה את עתרתה להותרת איסור הפרסום רק "עד לתום עדותו של עד המדינה בתיק", כאשר לאחר העדות ניתן יהיה לשוב ולבחון את שאלת איסור הפרסום (שם, בסעיף 2). בנסיבות אלה, כך לשיטת המאשימה, זכותו של המבוקש להליך הוגן לא Tipga' באופן משמעותי, "גם אם פרטיהם מסוימים בנוגע לעד המדינה לא יפורסמו לתקופה מתחמת ומוגבלת" (שם, בסעיף 27). ב"כ המאשימה הוסיף וטענו כי גם שקי"מים כלים משפטיים להתמודדות בדייעבד עם פרסומים אסורים, ככל שיהיו, "הרי שביקורת הליין משפטי בדייעבד אינה שකולה למניעה מריאש של הרתעת העד מהheid חופשית ומפגיעה חמורה בפרטיותו" (שם, בסעיף 82).

.26. ב"כ המאשימה ערים לכך כי בבוא בית המשפט לבחון בקשה לביטול צו איסור פרסום קיימת חשיבות לעניין הציבורי שבפרסום המידע. עם זאת, כך לשיטתם, בפרשא דנא העניין הציבורי האמור נוצר מטענות חרשות בסיס - ושגויות עובדתית - אשר הועלו על ידי המבוקש והואודהו בחדשות 13, כאשר לשיטתם אין בעצם העלתה טענות כדי להקנות "חשיבות ציבורית" לתיק (סעיף 29 ואילך להשלמת הטיעון מטעם המאשימה). ב"כ המאשימה מוסיפים ומציינים כי צו איסור הפרסום כבר הופר, ושמו של עד המדינה פורסם ברשות חברות (ר' בנספח ב' להשלמת הטיעון), אך מדגשים כי אין להلوم מכם בו הפרות צו ישמשו כנימוק לביטולו שכן יהא בכך כדי לעודד הפרת צו איסור פרסום בעtid.

.27. אשר לבסיס העובדתי ל侻ם התייחסו ב"כ המאשימה, במסגרת השלמת הטיעון, לשני עניינים: **האחד**, טענות המאשימה לחוש "למשמעות תקשורתית מכפיש" נגד עד המדינה; **והשני**, החששות שהעליה ב"כ עד המדינה ועד המדינה עצמוני. בעניין **הראשון** טוענו ב"כ המאשימה כי גם שה מבוקש הבהיר מפורשות, במהלך הדיון לפני, כי בכוונתו לפעול להכפת עד המדינה, הרי שסיקור המשפט בחדשות 13 מלמד על "הסתברות ממשית [ל]משמעות ההכפות הקשה והחד-צדדי הצפוי בעניינו של עד המדינה" (שם, בסעיף 48). ב"כ המאשימה הבירהו כי הם אינם מבקשים להתערב בעבודה העיתונאית של חדשות 13 או בטיבה, אך בד בבד מתכוון ביקורת נוקבת על סיקור הפרשה בחדשות 13 אשר לטענתם נתן במה **לטעוני חסרות השחר של המבוקש** במסגרת "סרט חד צדדי" (שם, בסעיף 39 ואילך).

.28. בהקשר לעניין **השני** צירפו ב"כ המאשימה (נספח להשלמת הטיעון) מכתב מאת ב"כ עד המדינה, הכולל טיעונים של ב"כ עד המדינה וציטוטים מפי עד המדינה עצמוני. שני אלה התבטאו בנחיצות ובחיריפות רבה כלפי הנאים בכל וכלפי המבוקש בפרט, תוך העלאת טענות מרחיקות לכת

החרוגות מטיעוני ב"כ המאשימה ואף סותרות אותם. כך, ב"כ עד המדינה טען - שלא להביא אסמכתאות כי **"התקשורת כולה"** גויסה ל"מעש תקשורתי מזוקד"

שםטרתו לה抒יר את עד המדינה ולהכחישו ברבים, להשפלו ולרפואת ידיו, בעוד המבקש -vr נטען - זוכה לחיבור תקשורתם ולאחדת הציבור. ב"כ עד המדינה העלה בהקשר זה חששות קשים לגבי הכספי לעד המדינה, שכאמר או אין מטענים מטעם המאשימה, לרבות **"חשש לבופו, לשלומו, לביטחונו..."**, תוך טענה שהפרטים יפגע בעד המדינה **"פיזית, נפשית, ציבורית, כלכלית, בריאותית ועוד."** עוד מתח ב"כ עד המדינה ביקורת חריפה על עצם הגשת הבקשה, שלשיתו ממנה **"עליה... הניסיון הנפסד והפסול - הבולט לכל עין להלבין באופן קיצוני חדשות חמורות המוחסמים לנאים/ים."**

.29. ב"כ עד המדינה הוסיף וטען במכתו כי הקצינה-המשפטנית, אשר חתמה מטעם היחידה החוקרת על הסכם עד המדינה, הבטיחה לעד המדינה מפורשות, בבדיקה **"הבטחה שלטונית"**, כי פרסום שמו אסור. לעומת מהדברים שצוטטו במכתו מפי עד המדינה עצמו, מדובר בהבטחה (נטענות) מפורשת לאיסור פרסום מוחלט, כאשר לטענת עד המדינה **"הובטח לי שהזהות תשאר חסומה לחלווטין"**. עד המדינה הוסיף והציג, אגב כך, כי **"אין ספק שהתרת הפרסום ولو באופן חלק"** תפגע קשות בניסיונותיו **"להתפרק ולהשתתקם"**.

.30. יש אפוא לעיר כבר עתה, כי מעבר לכך שדברי עד המדינה בעניין משך תוקפו של צו איסור פרסום סותרים את עמדת המאשימה בהשלמת הטיעון - בו כאמור עתרה המאשימה לאיסור פרסום רק עד למועד מתן העדות - עליה מהם גם טענה להבטחה שלטונית שנייתה בחരיגת מסמכות; שהרי אין זה בסמכות המשטרה לאסור פרסומים כלשהם, קל וחומר באופן מוחלט, וממילא אין זה בסמכותה להבטיח איסור פרסום מוחלט. על רקע זה נדרש ב"כ המאשימה להבהיר מה בדיק הובטח לעד המדינה (ר' בהחלטה מיום 30.06.2022), ובהתיחסותם צינו שלא ניתן לעד כל הבטחה לעניין איסור פרסום מעבר לאמור בהסכם עד המדינה (כמפורט בפסקה 8 דלעיל).

.31. דברי עד המדינה, המצביעים כאמור במכתו בא-כוו, כוללים טענה לחששותיו הכבדים של העד **"להתהלך בציבור"**. עד המדינה הוסיף וטען כי לאחרונה אירע **"איירוע בוטה"** של הפרת צו איסור פרסום, אשר גורר **"טלפונים מוזרים ממשניים שאינם מכיר וכן הודעות בווטסאפ"**; שדבריו נעשו **"על מנת להמשיך להטריד ולהציג לי"**.

.32. بد בבד התבטא עד המדינה בחריפות ובנחרצות רבה נגד הנאים, טען כי אין להם הגנה ראוייה ואף ביקש למצאו נימוק נוספת לביסוס אשמתם באירוע מהזמן האחרון, דהיינו הסדר הטיעון שנערך עם המעורב הנוסף (ר' בפסקה 5 דלעיל). לדבריו עד המדינה: **"המטרה שלהם להזכיר אתשמי... וכן להחליש את התקן ולגרום לי לפחד להעיד כשלעצמה אין להם הגנה ראוייה... אחד הודה ונגזר דין בהסדר, היתר לא. אבל מדובר באותו העבירות בדיק שקשרות גם לזו שהודה, הכל חולק בין כולם, אז אין יכול להיות שהוא אשם והם לא?"**

.33. עוד יש לציין, כי על אף ההבדלים המהותיים שבין טיעוני ב"כ המאשימה לבין דברי עד המדינה, ביקש ב"כ המאשימה למצוא ב"חושו **הסבירקטיבי של עד המדינה**" משום נימוק נוסף לאיסור פרסום (ר' בסעיף 63 להשלמת הטיעון מטעם המאשימה).

ג. **פומביות הדיון - היבטים משפטיים-עקרוניים, בשים לב למחולקות לפניין:**

- .34. כו"ם מקובל במשפטנו להתייחס לפומביות הדיון כאל "**עיקרון חוקתי**". זאת, מכוח הוראות סעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה, הקובעת כי בת המשפט ידונו בפומבי ומאפשרות פגעה בפומביות "**רף מכוון עיגון מפורש בחוק**" (ע"א 4963/07 **ידיעות אחראנות בע"מ נ' עוז פלוני** (27.02.2008), בפסקה 7 לפסק הדיון). עם זאת, חשיבות הפומביות הוכרה כבר על ידי קדמוניינו, עת מושב השופטים נקבע בשער העיר, ככלומר במקום מרכזי ופתוח לכל, באופן שעריך הדיון בו אפשרה את שמעית פרטיה הדיון ותוצאתו על ידי כל המעווני. בהקשר זה מענין לציין כי לציפוי המקראי למןוט שופטים "**בכל שעירך**" נסמרק הציוי, לשופטים, לשפט **"את העם משפט אדק"** (דברים ט"ז י"ח). להבדיל, נודע לשঙצה הוא בית המשפט שכונה **Star Chamber** אשר פעל בחשאי, בדلتיהם סגורות, והטיל טרור על מתנגדיו המלווה באנגליה שלאחר תום ימי הביניים.
- .35. בימינו זוכה הפומביות להגנה חוקתית במדיניות הדמוקרטיות, ודוגמא מובהקת לכך מצויה במגילת הזכויות הננספה לחוקת ארה"ב, שנחקקה עוד בשנת 1791. הפומביות נקבעה במגילת הזכויות חוקתית מפורשת של הנאשם (בתיקון השישי לחוקה); גם שהفسיקה שם הקרה בה גם זכונות חוקתית משתמשת של הציבור (מכוח ההגנה החוקתית על חופש הביטוי ועל חופש העיתונות לפי התקון הראשון לחוקה) (ר' למשל 7, 1 U.S. 478 (1986) *Press-Enterprise Co. v. Superior Court*)).
- .36. מקובל לומר כי הפומביות נדרשת להשגת מספר תכליות מצטברות, ובהן הגשמת הערכיים הדמוקרטיים של זכונות הציבור לדעת, חופש הביטוי וחופש העיתונות (לניתוח שיטתי ר' מ' בירנהק, "חו"פה מקוונת וחוויה משפטית: על פרטיות ופומביות של פסקי דין בראשת", **משפטים מ"ח** (תשע"ט) 31, 62). מערכיים דמוקרטיים אלה גם נוצר כי "**בקשת לצמצום או הסרת של צו**" (איסור פרסום - שא). **קיים, נודעת חשיבות רבה לעניין הציבורי שיש בפרסום המידע. ככל שלציבור עניין רב יותר בפרסום המידע, לשם ביקורת ציבורית על הרשותות, או לשם גיבוש דעתה בנושא מסוים - כך ניתה להתריר את פרסום המידע**" (רע"פ 2783/19 קרא נ' מדינת ישראל (20.01.2020)).
- .37. תכילת חשובה נוספת של הפומביות היא בהיותה אמצעי להבטחת קיומו של הליך משפטי תקין, הוגן ומיידי; ובכך הפומביות גם מקיימת את זכונות היסוד של הנאשם להליך הוגן. אכן, הדיון הפומבי - הכול פתיחות ושקיפות - הוא אמצעי חשוב להבטחת איזות עשיית הצדקה. דיון פתוח מאפשר בקריה ציבורית מתמדת על אופן פעולה בת המשפט; ובhallows פליליים - גם על התנהלות רשותות החוקיה והتبיעה. בנוסף, הדיון הפומבי חושף בפני הציבור את פרטי ההליכים המשפטיים ואת תוצאותיהם ובכך משרת את מראות פני הצדקה; במיוחד במניעת שימוש אודוט משוא פנים או שקיית שיקולים וטעמים "סודיים", זרים או בלתי עניינים.
- .38. כפי שהו吐ם עוד בראשית ימי המדינה, ניהול משפטי בפומבי נדרש על מנת "**לנטוע לב הציבור... אמון וביתחון כי אמן הדיון נחתך על יסוד העדות והטענות שהובאו במהלך הדיון הפומבי ולא הודות להשפעה מטעם גורם חיוני אליו שהוא**" (ע"פ 152/51 **טריפוס ואח' נ' הייעץ המשפטי לממשלה**, פ"ד | 17, 23 (1952)). בהקשר זה יש להציג כי ההליכים פליליים - שבהם קיימת "ציבוריות טבועה" נוכח האינטרס הציבורי בניהולם וההשלכות של ההכרעות בהם, לרבות לעניין חירותו של אדם - הפומביות והפרסום חשובים במיוחד (ר' בירנהק, במאמרו הנ"ל, עמ' 67).
- .39. הפומביות איננה נטולת-מחקרים, ש愧 אינם מבוטלים כלל ועיקר. ניהול הדיון המשפטי בפומבי עלול להביא לא רק לפגיעה בפרטיותם של הצדדים לדין, כמו גם בפרטיותם של עדים וצדדים שלישים, אלא גם לפגיעה מגוונות נוספות. בנוסף, אין לה忽לם מהעובדה שבשנים האחרונות גדל החשש

לפגיעה בפרטיות עקב הפומביות, בין השאר בכל הקשור לפרסום שמות - הן של הצדדים והן של אחרים - במסגרת החלטות שיפוטיות. זאת, בשל ההתקפות הטכנולוגיות המשמעותיות בגין להפצת מידע באינטרנט, שמירותו וächtונו; ובמיוחד עקב אפשרות הדוחה המידע ברשות החברתיות, המתurbות חדשות לבקרים. ואולם, מדובר בסוגיה מורכבת מאוד, שיש לה פנים לכואן ולכאן. כבר לפני מעלה מעשור מונתה ועדה ציבורית נכבה לבחינת הסוגיה (בירנהק, במאמרו הנ"ל, בעמ' 35) ועם העובה שמסקנותיה טרם גובשו ופורסמו מלבד על מרכיבות העניין.

לענין הפגיעה בפרטיות עקב הפומביות יש גם להוסיף ולדייק, כי על אף שהפומביות מצויה לכואורה בעימות ישר עם הפרטיות - שגם היא בעלת מעמד חוקתי מכוח הוראות סעיף 7(א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו - הרי שאם נדייך בהגדרת הפומביות מחד והפרטיות מאידך, בהתאם לתכליותיה, נמצא כי העימות ביןיהן מצומצם מכפי שנראה במבט ראשון. כך למשל, הפרטיות לא נועדה להגן מפני פגיעה בשם הטוב או במוניטין, או על אינטరסים כלכליים, ועל כן בכל הקשור לפגיעה אפשרית באינטראסים אלה אין כלל עימות בין הפומביות לבין הפרטיות. זאת ועוד, הוראות סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, המסמיכות את בית המשפט לאסור פרסומים גם לשם מניעת פגיעה בפרטיות, מגבלות סמכות זו למקרים של פגעה "**חמורה**" בפרטיות בלבד. מקרים אלה כמובן מצומצמים מכלל המקרים של פגעה בפרטיות; כאשר על פי הפסיקה מדובר, ככל, רק בעניינים המצויים בלבית הזכות לפרטיות, כגון עניינים אינטימיים או משפחתיים (ר' ע"א 4963/07 **ידיעות אחרונות** הנ"ל, בפסקה 8 ואילך לפסק הדין; רע"א 382/16 **יהל נ' פקיד שומה תל אביב 4** (13.07.2016), בפסקה 22 לפסק הדין).

מכל מקום, "**בשל המשקל הנכבד שניתן לעקרון פומביות הדיון, נקבע לא אחת כי את החריגים לכל הפומביות יש לפרש על דרך הצמצום... וזאת למטרות, שמטבע הדברים, פרסום זהותו של הנאשם עלול להשיב לו פגעה בכל תחום מתחומי חייו, ובין היתר ניתן למנות את אלה: פגעה בשמו הטוב; פגעה בבני משפחתו שלא חטאו; פגעה כלכלית לו ולמקורבו; ולעתים גם חשש לפגיעה בשלומו ובביטחונו של הנאשם**" (ע"פ 2137/14 **הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' מדינת ישראל** (10.04.2014), בפסקה 17). אכן, כפי שנפסק כבר לפני שנים רבות, "**לעולם תיטה הCAF עבר פומביות הדיון**" (ע"א 5185/93 **היועץ המשפטי לממשלה נ' מרום**, פ"ד מט(1) 318, 341 (1995)).

הבקרה ניתנת אם כן לפומביות גם כشنגעים ערכיים זכויות אחרים, למעט במקרים שלגביהם נקבעו בדיון, במפורש, חריגים לדין הפומבי בנסיבות פתוחות או לפרסום. חריגים אלה נקבעו בעיקר בהוראות סעיף 68 וסעיף 70 לחוק בתי המשפט, המסמיכות לסגור דלתים או להוראות על איסור פרסום במקרים המנוים בהם, אך גם בהוראות דין ספציפיות שונות. עם זאת, "**את החריגים לעקרון פומביות הדיון, יש לפרש על דרך הצמצום ואין לחזור מעקרון זה, אלא לאחר שקיים זהירה ועל דרך הצמצום**" (בש"פ 972/06 **זרihan נ' מדינת ישראל** (22.02.2006)).

בנוספ', כאשר בית המשפט מורה על סגירת דלתים ואיסור פרסום עליו לשוב ולבחון את התקיימות ההצדקה לכך עם חלוף הזמן, תוך שיקילת קיומם של אמצעים אחרים שפגיעתם בפומביות פחותה. בהוראות סעיף 70(ב) לחוק בתי המשפט אף נקבע במפורש כי, לענין בקשה לביטול צו איסור פרסום, נסיבות חדשות המצדיקות את הבקשה הן "**לרובות הזמן שחילף ממועד מתן צו איסור הפרסום**" (ר' גם רע"א 482/13 **אליהו חברה לביטוח בע"מ נ' פלונית** (23.04.2013)).

בmarkerim בהם צווי איסור פרסום מופרדים-בפועל, באופן שלעתים מקשה מאוד על אכיפת הצוויים

או אף מאשינה ("**טיעון האורווה והסוסים**"), בתי המשפט נוטים שלא לטעון משקל רב, גם מהטעם שמתן משקל כאמור עלול לתרוץ בעתיד הפהה של צו איסור פרסום (בש"פ 1039/19 **הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' שופטת אלמונייה** (13.03.2019)). למורת זאת, לעיתים מתחשב בית המשפט בטיעון זה במסגרת החלטתו לבטל צו איסור פרסום (ר' ע"פ 2137/20 **הוצאת הארץ** הנ"ל, בפסקה 21).

עוד יש להזכיר כאן לכך שמהפומביות נגזרת החובה לקיים דיןומים משפטיים בדلتיהם פתוחות, מחוד גיסא, כמו גם הזכות לפרסום הדברים שנאמרו באופןם והפרטים שנתגלו בהם, לרבות שמורות הצדדים לדין ושמות העדים,מאייד גיסא (ר', למשל, ע"א 4963/07 **דיעות אחרונות נ' דרוקר** (01.02.2017), בפסקה 7 לפסק הדיון; בש"פ 7630/16 **מדינת ישראל נ' דרוקר** (01.02.2017)). מדובר בנגזרות שונות ונפרדות של הפומביות, אשר כאמור מוסדרות בהוראות חוק שונות (סעיף 68 וסעיף 70 לחוק בתி המשפט, בהתאם). בין נגזרות אלה קיים קשר מכוון הוראות סעיף 70(א) לחוק בתי המשפט, הקובעות בירית מחדל של איסור פרסום לגבי דין שהenthal בדلتיהם סגורות, אך אין בכך זהות. בהקשר זה נקבע, "**כי קיומו של דין בדلتיהם סגורות אינם מניבים מיניה וביה איסור פרסום... כאשר הכלל הוא פרסום פסק הדיון, בעוד הטלת מגבלות על הפרסום היא חריג - דلتיהם סגורות לחוד ואיסור פרסום לחוד**" (י' עמית, **חסינונות ואינטרסים מוגנים - הליכי גילוי ועינוי** במשפט האזרחי והפלילי, 419 (2021)).

לבסוף יש לעמוד על הבדיקה החדה הקיימת במשפטנו בכל הקשור לפומביות (על שני נגזרותיה) בין שלב החקירה לבין שלב ניהול המשפט, דהיינו השלב שלאחר הגשת כתב האישום (דין) נרחב בטעמים להבנה זו ר' לאחורה דנ"פ 21/1062 **אוריך נ' מדינת ישראל** (11.01.2022). בשלב החקירה בנסיבות רשות החקירה נדונות, ככל, במעטם צד אחד ובදلتיהם סגורות, מבלי שהחחשוד אף מודיע להגשת הטענות ולקיים הדינומים. יתר על כן, הוראות הדיון - בסעיף 70(ה) לחוק בתי המשפט - מסמיכות את בית המשפט להורות, בשלב החקירה, על איסור פרסום כל פרט מפרטיה "אם הדבר עלול לפגוע בחקירה", ומוסיפות וקבועות כי איסור פרסום זהה יפקע ממשלו עם הגשת כתב אישום נגד החשוד, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת. הנה כי כן, בעוד שחקירה על ידי רשות החקירה אינה מתבצעת בפומבי - וכך ככל גם מתנהלים דיןיהם בנסיבות רשות החקירה המוגשות בשלב החקירה - בשלב המשפט מתחפרק המצב: הפומביות על נגזרותיה היא הכליל ואילו איסורי פרסום שניתנו בשלב החקירה מחשש לפגיעה בה - בטלים.

ד. פומביות הדיון - היישום לעניינו:

ישום העקרונות המשפטיים שפורטו לעיל על הנסיבות הספציפיות של עניינו מלמד כי לא ניתן לקבל את עמדת ב"כ המأشימה. כזכור, ב"כ המأشימה טוענים כי בהורתה צו איסור פרסום על כנו אין כדי לפגוע **"ביכולתו ובזכותו של המבקש להציגו"**, מבקשים כי בית משפט זה יערוך ההחלטה **"איזון"** בין אינטרסים שונים, ובهم ההגנה **"על ההליך הפלילי ועל מוסד עדי המדינה באופן כללי"** מפני פגיעה, כמו כן יסתמן על קביעות החלטות שניתנו בשלב החקירה, לפני מספר שנים, בבית משפט השלום בראשון לציון.

דא עקאה, שבעדמת ב"כ המأشימה יש מושם היפוך יוצרות: השאלה המשפטית הטעונה הכרעה לפני אינה השאלה האם המבקש השכיל להציג עך שאיסור פרסום יפגע בזכותו להליך הוגן, או

האם הוא הוכיח שתצמיח לו תועלת מהפרסום. השאלה היא האם המאשימה הנicha לפני תשתיית ראייתית המצדיקה את המשך איסור הפרסום, וזאת מהטעם הפשט שהחוק קבע כי הפומביות היא הכלל ואילו איסור הפרסום הוא החרג. יתר על כן, אין כל מקום שבית המשפט יערוך מעין "אייזון אינטראסים כלל" על מנת להחליט בשאלת איסור הפרסום, שכן החוק כבר ערך את אייזון האינטראסים וקבע - ככל חוקתי בהוראות חוק יסוד: השפיטה - פומביות (על נזרותיה), למעט במקרים המפורשים שנקבעו בחוק. אין אףוא אפשרות משפטית שבית המשפט ייצור, בבחינת יש מאין, עילות איסור-פרסום חדשות ונוספות, ובهن איסור פרסום לשם הגנה מפני פגיעות בהליך הפלילי, או מפני פגיעות בסוד עד המדינה או באינטרס הציבורי לעודד חתימה על הסכמי עד מדינה.

.49. אין גם אפשרות שבית משפט זה - הדן בהליך העיקרי, בשלב המשפט - يستמך על החלטות שניתנו לפני מספר שנים בבית משפט השלום לראשונה לציון בשלב החקירה (מעבר לקשיי שבסתמכות על החלטה שבוטלה בערעור); וזאת בשל ההבחנה המהותית לעניין הפומביות בין שלב החקירה לבין שלב המשפט; ולא לחינם קבע בית המשפט המחויז מרכז כי ניתן יהיה לדון מחדש בכך איסור הפרסום עם הגשת כתב האישום. בנוסף, כבר עמדנו על כך שבשלב החקירה הווסף בית המשפט (בסעיף 70(ה) לחוק בתם המשפט) לאסור פרסום כל פרט מפרטיה "**אם הדבר עלול לפגוע בחקירה**" (איסור שיפקע עם הגשת כתב האישום). ואולם, לא נקבעה בדיון אפשרות איסור פרסום מתקבלת בשלב המשפט, דהיינו בשלב שלאחר הגשת כתב האישום, ומילא אין בסיס משפטי לעתירה ב"כ המאשימה להוראות על המשך איסור הפרסום כיום בשל חשש לפגיעה בהליך הפלילי).

.50. יש להזכיר, כפי שהובר בסקירה המשפטית דלעיל, כי מעבר לחקיקה המפורשת אף פסיקה רבת שנים ועקיבת חוזרת וקובעת מתן בכורה לפומביות, גם כ愴געים ערכיים זכויות אחרים. אכן, מפומביות הדיון - על שני נזרותיה - ניתנת לחזור רק בהתקיים הוראת חוק מפורשת, כאשר אף את החריגים לפומביות שנקבעו בחקיקה יש לפרש בנסיבות ועל דרך הנסיבות. אין בידי אףוא להיעתר לעתירות ב"כ המאשימה, שימושוותן היא קריאה מרחיבה של החריגים לפומביות ואף יצירת חריגים נוספים וחדשים.

.51. מכאן שגם אין לקבל את טיעון ב"כ המאשימה שלפיו ביטול איסור הפרסום ממשמעו מתן גושפנקא רשמית לפרסומים שבניגוד לדין. הפומביות אינה ממשעה כל היתר לפרסומים שיש בהם, ככלעכם, משום עבירה פלילית (למשל לפי חוק המידע הפלילי ותקנות השבים), או עוללה אזרחות, או אפילו התנהלות בניגוד לכללי רלוונטיים. لكن, בדיק כפי ניהול משפט (ברגיל) בפועל אינו מתייר פרסומים האסורים לפי כל דין, אך גם ביטול צו איסור פרסום אינו ממשיע היתר כאמור. גם שחשש כללי לפרסומים אסורים מתקיים תמיד - אגב, גם כאשר מוצא צו איסור פרסום - במדינה דמוקרטית ניתנת הבכורה לפומביות.

.52. זאת ועוד: צו איסור פרסום אינו יכול לשמש כמעין תרופה-מקדימה לכל חשש כליל-תיאורטי בדבר פרסומים אסורים בעתיד. מעבר לכך, טיעון ב"כ המאשימה שלפיו יש להוותר את צו איסור הפרסום על כנו על מנת למנוע-מרASH חשש לפרסומים אסורים, אף אינו מתישב עם עקרון חופש הביטוי, ובמשפטנו נפסק - בהקשר לדיני לשון הרע - כי משטר צוויי מניעה המבוסס על "מניעה מוקדמת" **"יפגע בתפקודת של העיתונות, הספרות, השירה ושאר אמצעי הביטוי"** (ע"א 214/89 **אבנרי ואח' נ' שפירא ואח'**, פ"ד מג(3) 840, 869 (1989)).

.53. ב"כ המאשימה ביקשו להסתמך, כUILA המשפטית הראשונה לעמדתם, על הוראות סעיף

86(ב)(7) לחוק בתי המשפט. דא עקא, שהוראות אלה אינן עוסקות באיסורי פרסום אלא מסמיכות את בית המשפט לדון בדلتיהם סגורות, אם מצא צורך לכך משום ש"הדין הפומבי עלול להרטיע עד מההעיד עדות חופשית או מלאה עד בכלל". ואולם, במקרה זה כלל לא הוגשה בקשה לסתירת דלתיהם, לא עם הגשת כתוב האישום ולא בזמן שחלף מאז - גם לא במסגרת טיעוני ב"כ המאשימה בבקשת דנה. אין אפשרות, אפוא, לנזר מהאפשרויות התיאורטיות שאולי תוגש בעתיד בקשה כאמור איסור פרסום של פרטיו עד המדינה כוונת.

נותר לנו אם כן לדון בעילה הנוספת עליה מסתמכים ב"כ המאשימה, דהיינו העילה המאפשרת איסור פרסום - לרבות של פרטיו עדים - **"לשם מניעת פגעה חמורה בפרטיות"**. בפרק הבא נדון בפירוט בתשתית הראייתית שהובאה מטעם המאשימה, אך כבר עתה יש לציין כי חלק ניכר מטעוני ב"כ עד המדינה, כמו גם עד המדינה עצמה, אינם נוגעים לפגיעה בפרטיות, קל וחומר פגעה חמורה בפרטיות. אך, עד המדינה מעלה חששות לפגיעה קשות במאצוי לשיקום ולפרנסה, אך בין חששות אלה לבין פגעה בפרטיות - הגדירההה בדין ובפסיקה - אין ולא כלום. יתר על כן, הנתונים אליהם מפנים ב"כ המבקש בהקשר לעד המדינה אינם נוגעים, על פניו הדברים, לעניינים המצויים בלבית הפרטיות של העד, בפרט כשמדובר בנסיבות שכבר פורסמו בעבר בהחלטות שיפוטיות ובאמצעי התקשורות; ובנסיבות אלה קשה לראות בפרסום ממשום פגעה חמורה בפרטיות.

ב"כ המאשימה ביקשו כאמור למצוא ב"**חששו הסובייקטיבי של עד המדינה**" נימוק נוסף לאיסור פרסום, אלא שבעניין זה חששות סובייקטיביים אינם יכולים להוות מבחן משפטי ראוי. פשוטא, כי רגשותו הסובייקטיבית של עד אינה יכולה להכריע לעניין שאלת איסור פרסום פרטיו לשם מניעת פגעה חמורה בפרטיות, בדיקן כפי שרגשותו הסובייקטיבית של מתלוון אינה יכולה להכריע לעניין היקף הגדרת עבירת האזומים לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (ר' סיכום ההלכות בת"פ שלום ת"א) 33623-10-14 מדינת ישראל נ' פלוני (08.07.2015), בפסקה 27 ואילך להכרעת הדין). בעניינים כגון אלה יש להכריע על פי אמת מידת אובייקטיבית, דהיינו: מנוקודת מבטו של האדם הסביר המצוי בנסיבות של העד, בהתאם לתשתית הראייתית שהובאה לפני בית המשפט.

לבסוף יש לדון בהיבטים של העניין הציבורי בפרשא - כאשר קיומו של עניין כאמור נותן משנה תוקף ומשקל לזכות הציבור לדעת - וכן חלוף הזמן, שני היבטים שאף הם תומכים בקבלת הבקשה, ولو בעיקרה. אשר לעניין הציבורי בפרשא, ב"כ המאשימה עותרים כאמור שלא לחת לו משקל, ממשום שלשיטתם הוא נוצר עקב טענות מופרכות שהעלתה המבקש, אשר הודהו באופן חד צדי בחדשות 13. ואולם, לא ברור כלל ועיקר כיצד ועל סמך מה ניתן לקבוע - בוודאי קקביעה פוזיטיבית בהחלטה שיפוטית - כי העניין הציבורי בפרשא אمنם נוצר בדרך האמורה. אך, למשל, ניתן לסביר כי מקור העניין הציבורי נعزيز בעובדה שה המבקש שימש בזמןו רקzeitig בכיר בצבא ולאחר מכן היה מועמד לתפקיד החשוב של מפק"ל משטרת ישראל. אך או אך, העניין הציבורי בפרשא - ובמידע שפרסומו מתבקש - קיים גם קיום ותומך בקבלת הבקשה, כנגזרת מזכות הציבור לדעת.

אשר לחלוף הזמן, בהקשר זה עסקין במרקחה חריג ממש, שכן מאז הוצאה צו איסור פרסום לרשותה חלפו כמעט שנים. ב"כ המאשימה לא התיחסו בהשלמת הטיעון מטעם להיבט זה - גם שczcor חלוף הזמן מהוות לפי דין נסיבה המצדיקה דין מחודש באיסור פרסום - וממילא לא הביאו לפני מקרה דומה בו איסור פרסום פרטיו עד מדינה התפרס על פני תקופה כה ארוכה. גם אם במרקחה שלפני ה厮יבה לכך נעוצה בעיכוב בהגשת כתוב האישום - שכאמר הוגש שנים ארוכות לאחר פתיחת

החקירה - אין אפשרות להתעלם מתקופת הזמן הממושכת בה עמד צו איסור פרסום בתוקפו, ונתון זה תומך אף הוא בבקשתה.

.ה. התשתית הראיתית שהובאה מטעם המאשימה:

58. מעבר להוראות הדין ולכללים המשפטיים שנקבעו בהלכה הפסוקה, בסיס כל החלטה שיפוטית עומדתCIDOT הראיתית הספציפית הנוגעת לסוגיה שבמחלוקת, ולפיכך יש להידרש לפרטיה של תשתיית זו. והנה, בענייננו כל שב"כ המאשימה הציגו לפני כתיעון עובדי-ראייתי הוא ביקורתם החריפה על סיקור הפרשה באמצעות תקשורת אחד (חדשות 13), וכן מכתב שכותב ב"כ עד המדינה, אשר כולל סברות ותחושים סובייקטיביות של העד - שבחלק ניכר הן מרוחיקות לכת הרובה מעבר לטיעוני ב"כ המאשימה ושאף אחת מהן אינה נתמכת בגיבוי ראייתי כלשהו.

59. כאן יש להעיר, כי ברובד המשפט הפני ב"כ המדינה כasmcta לטייעוניהם, בין השאר, להחלטת בגין שניתנה בזמןו בעניין צ'רני (ת"פ (מחוזי ת"א) 10291-01-12 מדינת ישראל נ' צ'רני (ההחלטה מיום 27.01.2012)). ואולם, דווקא מההחלטה זו ניתן ללמידה לתשתית הראיתית שהמאשימה נדרשת להניח לפני בית המשפט במסגרת בקשה לאיסור פרסום שמו של עד המדינה, כאשר יש לצוין שבאותה החלטה גם נקבע שכלל זכות הפרטויות של עד המדינה היא פחותה מזו של עד "רגיל" - שהוא עד המדינה הוא, על פי ההגדרה, עבריין בעצמו - ועל כן **"מניעה מוחלטת של גילוי זהותו עשויה להיות בלתי מידתית."**

60. מכל מקום, וזה הנקודה העיקרית כאן, בעניין צ'רני הונחה לפני בית המשפט הערכה מקצועית של משטרת ישראל אשר קבעה כי עד המדינה דשם היה "עד מאויים" (זהינו עד שבהתאם להגדרה בהוראות סעיף 1 לחוק להגנה על עדים, הוא "עד אשר על פי הערכה מקצועית של משטרת ישראל, נתון או עלול להיות נתון לאיים על חייו, שלומו או בריאותו, שלו או של בן משפחתו, בקשר עם היומו עד"). להבדיל, במקרה שלפני לא זו בלבד שלא הוגשה הערכה מקצועית כלשהי בגין עד המדינה, אלא שאיפלו לא נתען כי הוא נתון או עלול להיות נתון לאיים על חייו, שלומו או בריאותו בקשר עם היומו עד המדינה. כאמור, עוד בשלבי החקירה צוין שלא נתען, חיללה, כי המבוקש או מי מטעמו יפגעו פיזית بعد המדינה, ואף לפני ב"כ המאשימה לא טענו כך. בהקשר זה יש גם ממשמעות לכך שהמבקש מודיע מזה תקופה ממושכת לזהותו של עד המדינה - מכוח עימות שנערך בגיןם במסגרת החקירה, לפני שנים (ר' בסעיף 32 לבקשתה) - ולא נתען כי במהלך תקופה זו פעל המבוקש כדי לפגוע بعد המדינה.

61. נוסף לכך שלא הוגשה לפני הערכה מקצועית מטעם משטרת ישראל בגיןו של עד המדינה, אף לא הוגש ראיות אפשריות אחרות - כגון ידיעות מודיעיניות או ראיות אחרות העשויות ללמד על קיומו של סיכון צזה או אחר לעד המדינה. זאת ועוד: במסמך ב"כ עד המדינה צוטטו תלונותיו של עד המדינה על הפרה של צו איסור פרסום, שلطענותו גררה **"טלפונים מודרים"** והכל "על מנת להמשיך להטריד ולהציג לי". ואולם, מעבר לכך שלא הסביר באיזו מזדמנות מדובר ומהican הקשר לפרשתנו, הדעת נותנת שלו היה נוצר חשש ממשי כלשהו לשלומו של עד המדינה - בין בעקבות הטלפונים הנטען האמורים ובין בעקבות הטרדות או ה策ות - ב"כ המאשימה היו מורים לאALTER על עירcit חקירת משטרת בגיןין. כאמור, הטרדת עד היא עבירה פלילית (לפי הוראות סעיף 249 לחוק העונשין), וחומרתה היא מגברת כאשר מצטרפות אליה עבירות נוספות כגון נזק או איום; ואם נודע למשטרה על ביצוע עבירות כאלה ברי כי

עליה לפתח בחקירה (בהתאם להוראות סעיף 59 רישא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982).

62. Да укаа שלא הובאו לפני נתוני ראייתם כלשהם בעניין חקירה שנערכה בהקשר לתלונות עד המדינה אודות הטראdot; ומילא לא הובא לפני מידע אודות שיחות הטלפון שנתקבלו אצל עד המדינה, הן המתקשרים אליו או נתוני אחרים העשויים לקשר את השיחות הנטענות לבקשתו או לפרשה שלפני. למעט אמרה סתמית אודות חששות עד המדינה - ואף היא בדרך של ציטוט דברי עד המדינה בתוך מכתב שכותב בא-כוcho - לא הובא לפני דבר. ברור אפוא, כי על פני הדברים לא הונחה לפני תשתיית ראייתית שניית לבסס עליה החלטה שיפוטית בדבר המשך איסור הפרסום. עם זאת, נוכח חשיבות התשתיית הראייתית כיסוד להחלטה השיפוטית, נוסיף ונבחן באופן פרטני את טענות המאשימה ברובד העובדתי.

(1)

63. במכتب ב"כ עד המדינה, שצורף להשלמת הטיעון מטעם המאשימה, נטען כאמור כי "התקשרות כולה" גiosa ל"מען תקשורת מזוקד" נגד עד המדינה. מעבר לכך שלא הובאו לטענה ראיות כלשהן, הרי הטענה - המניחה שה"תקשרות" בישראל היא גופ מונומיטי, שככל גויס שכם אחד למטרות המבוקש - היא על פני הדברים קונספירטיבית כשלעצמה וחסרת יסוד עובדתי. אכן, כך למרבה המזל, ביום אמצעי התקשרות השונים במדינתנו הם רבים ומגוונים, ומציגים נקודות מבט השונות מהותית זו מזו; ואף מוגנות. קשה אפוא לקבל את הטיעון למסע תקשורי מתואם של כלל התקשרות בארץ נגד עד המדינה, ומכל מקום בוודאי שאין די באמירה גרידא של ב"כ עד המדינה על מנת לקבוע כך.

64. זאת ועוד, בהשלמת הטיעון מטעם המאשימה מתוך כאמור ב"כ המאשימה ב虚构ת חריפה על סיקור הפרשה בחודשות 13, שלטעם היה חד צדי. עם זאת, ב"כ המאשימה לא מתוך ב虚构ת כלשיי על סיקור הפרשה באמצעות תקשורת אחרים, בין בטענה שהם מוטים לטובת המבוקש ובין בטענה אחרת, לרבות הסיקור בעיתון הארץ שזכה מבקש להציג לבקשתו; ומילא ברור כי טרוניותם מופנות כלפי אמצעי תקשורת אחד בלבד. הנה כי כן, אף לפי טיעוני ב"כ המאשימה אין יסוד לטענתה ב"כ עד המדינה בדבר התגייסות תקשורתית כללית ומתואמת נגד עד המדינה. אגב כך לא לモותר להוסיף ולהעיר שככל הדיון בשאלת האם סיקור הפרשה - באמצעות תקשורת כזה או אחר, או אף בכל אמצעי התקשרות במדינה - הוא סיקור מוטה אם לאו, הוא דיון כמעט-אבסורדי: מעבר לכך שאין בידי בית המשפט כלים קבועים מסמורות בכגון דא בהליך זה, אין בדיון כל עילה המאפשרת איסור פרסום בשל חשש לסיקור מוטה.

65. נקודה חשובה שיש לחת עליה את הדעת כאן היא המהות המדעית של הביקורת אותה מותח המבוקש. ב虚构ת זו היא אמונה חריפה מאוד - אך כזו שאינה מופנית כלפי עד המדינה אלא כלפי רשותי החקירה והtaboo. גם בהקשר הספציפי של עד המדינה ב虚构תו של המבוקש אינה מופנית כלפי העד אלא כלפי הרשותי, בטענה כי גויס עד המדינה נעשה באופן חפוץ ופסול, תוך הפרת ההנחיות הפנימיות של התביעה - בפרט בשים לב למכלול נתונים של העד המדובר. עוד טוען המבוקש כי נוכח נתונים של עד המדינה לא היה מקום שהמאשימה תסתמך על דבריו, במיוחד בקשר לכל הקשור להעמדתו לדין. בין שבביקורת המבוקש יש ממש והוא יכול לגבותה בראיות בהמשך, ובין שהיא מופרכת ואף נובעת מתיioriyת קונספירציה התלויה מן המציאות - הביקורת אינה מופנית כלפי עד המדינה.

- ברור אפוא שלעד המדינה אין כל עילה לחשש ממשי מהמבחן. מכאן שגם לא ברור מדוע לשיטת המאשימהAIMOV טענות המבחן - בין על ידי אמצעי תקשורת כזה או אחר, ובין על ידי מי מהציבור - אמרו להביא להסתערות תקשורתית על עד המדינה או לזעם ציבוררי נגדו. זאת, כאשר הביקורת שמותח המבחן מופנית כלפי רשות החקירה והتبיעה ולא כלפי עד המדינה; ובביקורת זו יש לשוב ולהזכיר כי לא הונחה לפני ראייה כלשהי לאוום ישיר או עקיף שהפינה כלפי עד המדינה בהקשר לפרשה דנא. אכן, נוכח העניין הציבורי והתקשורתי בפרשה יש לוודא כי פרסומים לגביה לא יגרמו לעד המדינה פגעה "חמורה" בפרטיו - כלומר פגעה בשל פרסום פרטים הנוגעים ללבת הפרטויות של עד המדינה - אך מטרה זו ניתנת להישג בהורתה הכו עלי נון רק בהקשר לעניינים אלה.
- אשר לביקורת המבחן על התנהלות רשות החקירה והتبיעה, הרי כי במשפט דמוקרטי איסור פרסום לא יכול לשמש כאמור מניעת ביקורת כזו, גם לא בנימוק של הגנה על מוסד עד המדינה. יתר על כן, דווקא כאשר המידע שהתרرت פרסום מתחבקת נדרש לשם ביקורת על הרשות, יטו בתם המשפט להתר את פרסומו (ר' בפסקה 36 דعال). בהקשר זה גם לא מותר לזכור את אחת האמרות המשפטיות המפורסמות ביותר, היא אמרתו של השופט לואיס ברנדיס, מגדולי השופטים במאה שועבה, שכבר לפני כמעט שנה זההיר כי, במשפט דמוקרטי, התropaה לאמרות שגויות או מטעות היא דווקא בדיורים נוספים ומתקנים ולא בהשתקה כפואה ("the remedy to be applied is more speech, not enforced silence", *Whitney v. California*, 274 U.S. 357, 377 (1927)).
- ודוק: לא מדובר רק בקביעהUrrectit, הנגזרת מעקרון היסוד החוקתי של חופש הביטוי, אלא גם בקביעה פרגמטית. הניסיון להשתיק דעתות מוטעות ולמנוע דיון בהן תוך שימוש באמצעות כפיה - לרבות איסורי פרסום - דווקא עלול לחזק את משקלן, מטור סברה שבاهיגון כי ההשתקה הcpfua נובעת מחוסר יכולת הרשות להתמודד עם הביקורת המשומעת. כך, למשל, ניסיון למנוע דיון פומבי בשאלת תקינות גירושו של עד מדינה פלוני לא זו בלבד שלא יהיה בו כדי להגביר את אמון הציבור במוסד עד המדינה, לרבות תקינות התנהלות רשות החקירה והتبיעה בגיסם של עד מדינה, אלא שהוא עלול לתת יתר-頓けן לעמדותיהם של חובבי קנוןיות ותיאוריות קונספירציה, מופרכות ככל שיהו.
- מכאן, שגם אם ניתן היה לאסור פרסום לצורך הגנה על מוסד עד המדינה - וכאמור אין בדיון עילה המאפשרת זאת - ככל בשימוש באיסורי פרסום לא היה כדי לתרmor ולבצר את מוסד עד המדינה ואת אמון הציבור בו, או למנוע חשדות כלפיו, אלא לבדוק היפך הוא הנכון. מובן שעשוים להיות מקרים בהם יהיה זה חיוני לאסור פרסום שמותיהם של עד מדינה, בפרט בשלבי החקירה, תוך שימוש בעילות אי-סורה הפרסום הקבועות בדיון. כך יכול שייהי בנסיבות בהם מדובר בפשעה האלימה או המאורגנת, או במקרים שבהם מדובר בעדים מאויימים או מוגנים. עם זאת, במקרים כגון דא, בו מדובר בעיבות של השמתת הכנסתות; כאשר אין כל טענה לאיומים מצד המבחן כלפי עד המדינה ולא הובאו ראיות כלשהן לאיומים גם מצדדים שלישיים; וכאשר ביקורתו של המבחן מופנית רובו ככללה כלפי הרשות ולא כלפי עד המדינה - והמבחן אף מכחיש כי בכוונתו לפעול לפרסומים אסורים ומכפיים נגד עד המדינה - אין כל הצדקה להמשך איסור הפרסום.

(2) החששות שהעלנו מטעם עד המדינה:

- במספר מקומות לעיל כבר צוין הקושי בחששות הכבדים, שנטענו על ידי ב"כ עד המדינה שלא כל אסמכתאות ראייתיות, בהיותם חששות מרוחיקי לכת מפני פגעות רבות ומגוונות, ה כוללות בין השאר

פגיעה פיזית, נפשית, בריאותית וכלכליות. על פני הדברים מדובר בחששות מואצמים, מעלה ומעבר לטיעוני ב"כ המאשימה, אשר לא הוציאו כל תימוכין לביסוסם ושיסודם בתוחשויות הتسويיקטיביות של עד המדינה; וכל זאת הגם שבגון דא יש להזכיר על פי אמת מידת אובייקטיבית, בהתאם לתשתיית הראייתית המוצגת בבית המשפט.

71. עוד עמדנו על כך שחלק ניכר מטענות עד המדינה - למשל הטענות לחישש מפני פגעות כלכליות או באפשרות השיקום - אין באות כלל בוגדר העילה של "**פגיעה חמורה בפרטיות**"; כאשר מנגד הנתוונים שלגביהם מבקשים ב"כ המבקש להפנות את תשומת הלב אינם ככל המצוינים בלבית הפרטיות של עד המדינה. יתר על כן, מדובר בנתוונים המאוזכרים בהחלטות שיפוטיות שניתנו בעניינו של עד המדינה וכבר פורסמו ברבים, או בראיונות ובפרסומים נוספים בתחום (הgam שהקהירים אחרים). בנסיבות אלה, כאשר מדובר באדם ששמו והיבטים מסוימים מוחותים שונים מנסיבות חייו כבר פורסמו הציבור, לא ניתן לומר כי פרסום שמו עד המדינה בפרשא זו יפגע בפרטיותו; קל וחומר פגעה "**חמורה**".

72. זאת ועוד: אימוץ טיעוני של עד המדינה אמרו להביא למסקנה - לה לא טוענים ב"כ המאשימה - כי יש להורות על חיסיון מלא ומוחלט של זהותו, ללא כל מגבלת זמן. בהקשר זה, מעבר לטענות עד המדינה בדבר חששותו לפגיעה פיזית בו, הוא מפנה ל"**הבטחה שלטונית**" שלטענתו ניתנה לו, אשר לפיה זהותו תישאר **"חסומה לחלוין"**. עמדנו על כך שמדובר בהבטחה (נטענת) החורגת מסמכות, אשר מכל מקום מוכחת על ידי ב"כ המאשימה ואין לה ذכר בהסכם עד המדינה. לא ניתן אפילו להסתמך על טענה זו.

. סוגיות שבשלבי ההכרעה:

73. היבט נוסף שעלה לפניי, שתומך אף הוא במידת מה בקבלת הבקשה, נוגע לכך שלא הוצאה בבית המשפט מדיניות ברורה ועקבית של המאשימה בכל הקשור להגשת בקשות לאיסור פרסום פרטיים של עדי מדינה. בהקשר זה עלתה במהלך הדיון לפניי כדוגמא פרשה אחרת בעלת פרופיל תקשורתית גבוהה, בה לא נתבקש הטלת מגבלות פרסום כלשון על פרטי עדי המדינה שם. ב"כ המאשימה, בהשלמת הטיעון מטעם, הבהירו כי ההסבר לכך הוא שבחلك מהמקרים דבר בעדי מדינה ש"**כיהנו בתפקיד ציבורו רם דרג, שחסיפה לתקורת היotta חלק ממן**" (שם, בסעיף 83(ב)). ואולם, לא ברור מה הקשר בין חסיפה בעבר לתקורת לבין טענות ב"כ המאשימה בדבר חשש מהסתערות תקשורתית על עד בקשר להיווט עד מדינה, הסתערות אשר לפי הטענה עלולה להרטיע אותו מהheid; מה גם שאם המבחן הקובל הוא חסיפה תקשורתית בעבר הרי שגם לאחר בעידן נחשף בעבר לתקורת, ולא אחרת).

74. אגב כך יש לציין כי הנחיה הייעצת המשפטית לממשלה, הרלווננטית לעניינו (הנחיה מס' 4.2201, שלא עודכנה מזה שנים ארוכות), אינה מתיחסת לסוגיות איסור פרסום של פרטי עדי מדינה ואף אינה כוללת הגשת בקשה לאיסור פרסום כאמור חלק מרישימת טובות הנהאה הטיפוסיות, אשר ניתן להעניק במסגרת הסכם עד מדינה; חסר שהוא בולט בכך החשיבות הרבה, המצוינת בהנחיה עצמה, ל"**סטנדרטיזציה בהסכם עם עדי מדינה**". ראוי אפוא שהייעצת המשפטית לממשלה תיתן דעתה לעניין זה, דווקא לאור החשיבות שצויינה לעיל להימנע ככל האפשר מאיסורי פרסום בכל הקשור להסכם עדי מדינה, בוודאי בשלב המשפט.

.75 בשווי הדיוון בבקשתה זו יש להעיר כי מדובר בבקשתה יוצאת לפועל, במובן זה שברגיל דזוקא חשודים (בධוני מעצר בשלב החקירה) או נאשמים (בשלב המשפט) הם אלה המבקשים את סגירת דלתות בית המשפט לקהל הרחוב, או איסורי פרסום כללה ואחרים, אוילו גורמי החקירה והتبיעה הם המתנגדים לכך - תוך תמיכת יתדוחיהם בפומביות ובחשיבותה. הדעת נותנת, כי המקרים שבהם החשודים או הנאשמים הם שייעמדו על ניהול פומבי ופתוח לנMRI של ההליכים נגדם יהיו אותם מקרים, נדרירים יחסית, שבהם נאשמים טענים לעול או אף לigenousה בכל הקשור לחקירהם ולהעמדתם לדין; וכן המקרה שלפניינוIOCICH. דא עקא, שדזוקא במקרים כאלה, ברוח אמרתו של השופט ברנדיס שצוטטה לעיל, אף האינטרס הציבורי יחייב ככלל (בכפוף לחריגים מובנים, כגון חשש לפגיעה בביטחון המדינה), ניהול פומבי ופתוח של ההליכים.

.76 לבסוף יש להתייחס לטיעוני שני אמצעי התקשרות אשר ביקשו להציגף לבקשתה, דהיינו חדשות 13 ועיתון הארץ; כאשר בנסיבות העניין ובהעדר התנגדות מי מהצדדים אני מתייר את הטרפותם. אמצעי התקשרות אלה נימקו את בקשوتיהם בעיקר תוך התבוסות על זכות הציבור לדעת, זכות חשיבותה מתעצמת ומתגברת במקרים שלהם, כעניןינו, בעלי חשיבות ותוהודה ציבוריים. עם זאת, הבקשות הן שונות בתוכן.

.77 חדשות 13 ביקשה להציגף לבקשת המבוקש להסרת צו איסור פרסום על פרטיו של עד המדינה, תוך שהdagisha כי נסיבותו ונתנוו של עד המדינה דכאן הם דרמטיים וחריגים. בנסיבות אלה, ובהינתן העניין הציבורי בפרשה ובמבקש, הוסיףה חדשות 13 וטענה כיidea של זכות הציבור לדעת היא במקרה זה על העליונה. חדשות 13 הדגישה כי **"אין כל רצון להכפיש את עד המדינה, אלא להביא את התמונה המלאה כהוועיטה לידיות הציבור"** (ר' בסעיף 5 להשלמת הטיעון מטעמה).

.78 עיתון הארץ, להבדיל, צמצם את בקשתו רק לערירה לפרסום טעמי ונימוקי ב"כ המأشימה, כפי שהם באו לידי ביטוי בהשלמת הטיעון שהגישו. עיתון הארץ הדגיש כי ב"כ המأشימה הביעו **"התנגדות נחרצת"** להסרת צו איסור פרסום, כאשר הטיעון מטעם הוא **"כללי ואינו נכנס כלל לנביב החקירה"** ומסתמך על טיעונים החורגים מהמקרה הספציפי שבדין, לרבות טיעון בדבר חשש מגעיה כללית במוסד עד המדינה. בנסיבות אלה קיים, אך לטענת עיתון הארץ, עניין ציבוררי רב בטיעוני ב"כ המأشימה ועל כן יש להתריר פרסום מכוח זכות הציבור לדעת.

.79 נכון קיבלת בקשה המבוקש בעיקרה, כאשר ההחלטה גם מצינית את תמצית נימוקי הצדדים, בנסיבות אמצעי התקשרות התיירtro-למעשה. ואולם, בשל העובדה שנימוקי ב"כ המأشימה מובאים בהחלטה זו רק בתמצית, ובהיעדר כל עילה מבורתה למניעת פרסום המבוקש על ידי עיתון הארץ - אני נעתר בכך לבקשת העיתון (בקשתה מס' 14) ומורה על פרסום הנימוקים בהתאם לנוסח המצונזר המצורף לתגובה המأشימה בבקשתה הנ"ל (דהיינו התגובה מיום 13.07.2022).

.7. סוף דבר:

.80 המסקנה המתבקשת היא, אם כן, כי מכלול השיקולים המשפטיים והעובדתיים תומך בקבלת הבקשת בעיקרה, כאשר במיוחד יש להדגש את העדר התשתיות הראייתית להצדקת המשך צו איסור פרסום במתכונות הגורפת; והכל כפי שפורט בהרחבה בהחלטה זו. בנסיבות אלה, ובהתחשב בחילוף הזמן הממושך בו צו איסור פרסום כבר תלוי ועומד בתוקפו - שעש שנים בקרוב - כמו גם בהלכה

המחיבת שkeit קיומם של אמצעים אחרים העשויים להשיג את מטרת הצו אשר פגעתם בפומביות פחותה, אני מחייב כלהלן:

(א) אני מקבל את בקשה המבוקש בעיקרה ומתייר את פרסום פרטיו המזהים של עד המדינה. מילא מותרים בפרסום הפרטים על עד המדינה שכבר פורסמו ברבים בהחלטות שיפוטיות ובאמצעי התקשרות הרשמיים.

(ב) למען הסר כל ספק מובהר זה כי אין בהחלטה זו משום הייתר-כvincial לפרסומים אסורים בעניינו של עד המדינה - בין שמדובר באיסור לפי הדין הפלילי, בין שמדובר באיסור לפי כל דין אחר ובין שמדובר באיסור לפי כללי אтика רלוואנטיים.

(ג) על מנת להשיג את מטרת הצו גם כו� אני אוסר זה - ללא מגבלת זמן - על פרסומים בעניינים הנוגעים ללבת הפרטיות של עד המדינה; ובמיוחד בעניינים הבאים: כתובות מקום מגורי ומקום העבודה הנוכחים של עד המדינה, פרטי ההתקשרות עם עד המדינה או עם מי מבני משפחתו, וכן פרטיים הנוגעים לעניינו האינטימיים של עד המדינה או למי מבני משפחתו.

noch קבלת הבקשה בעיקרה, ובמהמשך כאמור בהחלטה שנייתה בדיון שנערך ביום 26.05.2022, אני מורה זהה על עיקוב ביצועה של החלטה זו עד ליום 06.09.2022.

ניתנה היום, יום רביעי ה' אב תשפ"ב, 17 אוגוסט 2022, במעמד הנוכחים.

פורסמה היום, יום שלישי י' אלול תשפ"ב, 06 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.

[1] כל הבדיקות המופיעות בציוטים שבהחלטה זו **אין** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגרים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה. תיקונים לכתב מלא תקני אינם מצויים.